

PROLOG

Natt mellan söndag och måndag.

Mannen med luva över huvudet stod vid kanten på översta våningen på bygget av Malmö Live och skulle snart vara död.

Byggnaden var åttiofem meter hög och låg i centrala Malmö. Centrumet var i stort sett färdigbyggt när han med täckt huvud under vapenhot några minuter tidigare hade tvingats att tillsammans med två för honom okända gorillor ta hissen upp till översta våningen. Utsikten över Malmhatten var bedövande med den upplysta Öresundsbron i en vacker båge ut i Öresund och i fjärran kunde man ana ljusen från Köpenhamn. Ändå var luften fylld av ond bråd död.

Mannen insåg när luvan avlägsnades och han hölls fast vid kanten till det som skulle bli skybaren, att han aldrig skulle få möjlighet att besöka det nya Malmö Live Konserthus, beläget på markplanet i byggnadskomplexet, levande. Hjärtat dunkade och skräcken lyste ur hans ögon när han kände en lätt knuff i ryggen och han föll framåt över kanten.

Efter en sekunds fritt fall var hastigheten nästan tio meter i sekunden. Således tog det mindre än tio sekunder innan hans huvud krossades mot betongplattorna som skilde byggnaden från Malmö kanal. Att på så kort tid hinna tänka så många tankar var obegripligt. Livet passerade under dessa få sekunder revy, samtidigt som den iskalla luften brände hans kinder tills tankarna upphörde och hjärnan formligen rann ut ur den spräckta skallen.

Nästan samtidigt som han lämnade jordelivet fick Dragan ett telefonsamtal med ett kort budskap.

”Mission completed!”

Därefter kopplades samtalet ner och telefonen kastades i kanalen.

Nästa morgon fick byggnadsarbetarna en chock när de kom till sin arbetsplats efter helgen. En flock måsar och kajor hade samlats kring en blodig massa och drog och slet i köttslamsorna. Den som först kom tillräckligt nära för att förstå vad det var som måsarna kalasade på, vände sig omedelbart om och kastade upp under kraftiga kväljningar. Kollegerna vände sig bort och skyndade in i arbetsboden. Mindre än tio minuter efter att man ringt larmnumret hade den första polispatrullen anlänt.

Området spärrades av och polisens tekniker kallades till platsen bara för att konstatera att kroppens delar trots allt inte spritts ut över något större område tack vare att kläderna hade hållit ihop torson. Men alla inre organ var uppenbarligen krossade, lemmar brutna och skallen spräckt som ett ägg som man trampat på. Kroppen samlades ihop och lades i en bodybag för vidare transport till rättsläkare efter att teknikerna noggrant fotograferat det som initialt betraktades som en potentiell brottsplats, helt enligt rutinerna.

Under förmiddagen besiktigades och undersöktes kroppen av en rättsläkare på patologen i Lund, som endast kunde konstatera att kroppen uppenbarligen tillhörde en mansperson i ålder mellan trettio och femtio år. Troligen närmre trettio än femtio om du frågar mig, menade rättsläkaren. Kroppen uppvisade omfattande krosskador men dödsorsaken kunde för tillfället inte anges, utan provsvar fick inväntas. Senare under veckan när proverna analyserats, kunde det konstateras att inga främmande ämnen funnits i kroppen då döden inträffat. Alltså var den enda rimliga orsaken till dödsfallet att kroppen krossats vid fallet. Huruvida det rörde sig om ett mord eller självmord var i nuläget en öppen fråga för polisen att utreda.

Kapitel 1

Cirka fyra månader tidigare

Samtalen som kom in till SOS Alarm natten mellan fredagen den trettonde och lördagen den fjortonde var av det mer förvirrade slaget. Detta var i och för sig normalt vid extraordinära händelser, innan man fått en klar bild av vad som verkligen hänt. Men just vid detta tillfälle var förvirringen värre än normalt. Hade verkligen terrorister slagit till mot järnvägsstationen i Hässleholm? Informationen från samtalen tydde på att bomber hade exploderat i närheten av stationen och att hela bangården strax norr om själva stationsbyggnaden stod i lågor.

”Det är förmodligen någon godsvagn som exploderat”, sa Jens som just denna natt hade det övergripande ansvaret på larmcentralen.

”Nej, det tror jag inte”, replikerade Ola som just pratat med en lokförare på Skånetrafikens Öresundståg som blivit stående i Kärråkra strax norr om katastrofplatsen. ”Lokföraren uppfattade det som att något sprängts strax intill bangården invid bostadsområdet på västra sidan om järnvägen.” Dessa uppgifter vidimerades av ytterligare ett samtal.

”SOS Alarm, vad kan jag hjälpa dig med?”

Jens lutade sig fram i operatörsstolen, rättade till headsetet för att kunna höra bättre.

”De-de-det brinner något fruktansvärt”, stammade en kvinnlig röst fram i andra änden av telefonen.

”Okey, försök att tala lugnt och andas djupt så ska jag hjälpa dig.”

”Ja, men det är brått.”

”Ja, jag förstår, men försök prata lugnt så hör jag dig bättre och kan hjälpa dig fortare.”

Jens var rutinerad och van vid människor som i panik ringde 112. Han hade jobbat i flera år som larmoperatör och var lugnet personifierad.

”Var brinner det?”

”I lastbilen och ...”

Rösten tystnade och Jens hörde hur hon sökte efter orden. Hon lät inte ung.

”Var finns lastbilen?”

”Vid Nettoaffären. Den står bredvid järnvägen.”

Hon andades ganska häftigt i luren och det var inte helt lätt att höra vad hon sa när hon nästan stammade fram sitt budskap.

”Ta ett par djupa andetag och andas sedan lugnt, så hör jag bättre vad du säger.”

Jens pratade sakta och en aning tyst för att försöka lugna ner uppringaren.

”Jag kan se här att ditt telefonnummer går till Hässleholm. Är det där det brinner?”

”Ja, i en lastbil.”

Samtidigt som Jens gjorde allt för att hålla kvinnan kvar i luren och få ut så mycket information som möjligt, larmades både polisen, räddningstjänsten och ambulans till platsen.

”Kan du se om det finns någon människa vid bilen?”

”Nej jag ser ingen men det kommer en bil och kör förbi just nu.”

”En bil?”

”Ja, en svart bil med en skylt på taket.”

”Kan du se vad det är för en skylt?”

”Nej, jag ser lite dåligt och det är mörkt.”

”Stannar bilen kvar där?”

”Nej, den kör bara förbi.”

Ett flertal polispatruller fanns under denna natt i Hässleholm. I en i förväg av polisen planlagd insats, kontrollerades nykterheten på de fåtal bilister som rörde sig i centrala staden under natten. Vid tidpunkten för larmet hade polisen upprättat en fast kontroll på Stobyvägen i höjd med ICA Maxi bara någon kilometer bort. Man kunde därför på relativt kort tid hinna fram till den brinnande bilen. Först på plats var radiobilen med konstaplarna Göran Blixt och Ronnie Antonsson. Att dessa konstaplar var först hade inget med namnet Blixt att göra. Det var snarare på det sättet att de suttit i sin radiobil vid Ljungdalarondellen, för att kunna ta upp ett efterföljande av eventuella smitare från kontrollstationen några hundra meter bort. Således hade de den kortaste sträckan, och redan fyra minuter efter larmet var de framme på platsen.

Detta var första nattpasset för Blixt efter en längre tids sjukskrivning för en whiplashskada han ådrog sig i samband med en trafikolycka sex månader tidigare. Han hade stannat vid rödljus och blivit påkörd av ett rattfyllor som körde in i hans bil bakifrån. Bilen hade knuffats rakt ut i gatukorsningen, med följd att en från höger kommande mindre lastbil körde in i sidan. Blixt hade klämts fast i sin bil och hade av räddningstjänsten fått skäras loss från bilvraket. Tiden närmast efter olyckan hade varit besvärlig och inledningsvis hade Blixt sakta men säkert fått träna upp muskulaturen i nacke och rygg med hjälp av sjukgymnastik. Trots allt hade han haft tur i oturen. Han kände sig nu i stort sett helt återställd och trivdes med att åter jobba tillsammans med sin parhäst Antonsson. Båda var ungarlar och hade kamperat länge ihop i radiobilen. De umgicks flitigt även på fritiden och sågs allt som oftast tillsammans på stadens pubar.

Blixt stannade radiobilen på behörigt avstånd. Antonsson steg ur och började sakta gå fram mot det brinnande fordonet. Hans gängliga gestalt avtecknade sig som en svart siluett mot det brinnande infernot.

”Sex noll från elva tjugotvå, kom.”

”Sex noll här.”

”Vi är framme på plats, det tycks som om det är en artonmeters långtradare som är fullständigt övertänd”, rapporterade Blixt till ledningscentralen.

”Finns det annat i närheten som riskerar att ta eld?”

”Ja, vi har ju tiggarglägret strax norr om. Vad jag kan se har människorna där börjat samlas utanför sina skjul och annat bråte de bor under.”

”Ligger elden på så att det finns risk?”

”Jo, det blåser nordliga vindar så röken ligger på åt det hållet. Jag vet inte om lågorna når men gnistor skulle ju kunna tända eld på skiten av kartonger och presenningar.”

”Okej, men se till att evakuera tiggarna från platsen. Jag försöker få tag på soc som fanimej får hjälpa till här för en gångs skull.”

”Bra, fixa någon patrull till så vi får hjälp.”

”Jag ska se vad jag kan göra. Klart slut.”

”En sak till!”

”Ja?”

”Lastbilen har serbiska registreringsskyltar.”

Det skulle dröja ytterligare nio minuter innan den första brandbilen tillsammans med en ambulans anlände till platsen. Nio minuter som för Blixt och Antonsson kändes som en evighet. Strax därpå kom ytterligare en patrull till platsen.

”Var vill du ha oss?”

”Åk bort till andra sidan och möt upp när soc kommer och se till så tiggarna kommer härifrån”, sa Blixt till en av konstaplarna i den nyanlända patrullen.

”Okej.”

”Och du, gå igenom ordentligt så ingen ligger kvar under någon presenning eller så. Vill vi inte ha någon innebränd här.”

”Det är uppfattat.”

Något senare var platsen fylld av räddningsfordon. Blåljus slog som blixtrar mot fasaden på den intilliggande fastigheten. Nyfikna ansikten syntes i de alltfler upplysta fönstren.

”Fy fan”, sa Antonsson och sneglade mot Blixt. ”Tänk om någon ligger och sover i hytten.”

”Då är det kört”, konstaterade Blixt kallt.

Att överhuvudtaget närma sig förarhytten, än mindre att ta sig in i den, var i nuläget helt uteslutet. Räddningsledaren konstaterade också, att så vitt han kunde se, fanns inga skyltar på lastbilen som indikerade att den var lastad med något farligt gods. Lastbilen dränktes in med vatten. Efter släckningsarbetet stod den där som ett svart sotigt monster i det något orangefärgade skenet från godsbangårdens många lampor. Fortfarande pyrde rök ut ur det som en gång varit lastutrymmet. Hettan från bilen var ännu stark. Blixt och Antonsson spärrade av området med de blåvita plastband som polisen använde vid brottsplatser, för att markera tillträdesförbud i en cirkel runt lastbilen. Vaktstående polisbefäl på länskommunikationscentralen ringde därefter till jourhavande kommissarie på länskriminalen. Just denna natt var det kommissarie Tomas Billgren som hade beredskapen. Lite sömndrucken vaknade han efter tredje signalen.

”Billgren.”

”Hej, det är Stålis på lkc.”

Stålis hade fått sitt namn under tiden han var i yttre tjänst. Kollegerna i arbetslaget hade gett honom smeknamnet, efter att han blivit slagen i huvudet under ett ingripande i samband med kravaller vid ett fotbollssderby mellan Malmö FF och Helsingborgs IF. Huliganer, osäkert från vilken falang, hade fått omkull honom och slitit av honom hjälmen. Då han låg kvar på marken hade någon smällt till med ett basebollträ mitt uppe på hjässan. Vid den efterföljande operationen hade man satt in en stålplatta under huden som skydd där skallbenet saknades. Efter detta hade Stålis avslutat sin yttre tjänst och fanns nu på säkert avstånd från buset, nämligen på polisens länskommunikationscentral, som i polismun kallades lkc.

”Ursäkta att jag måste väcka dig men vi har haft en våldsam lastbilsbrand i Hässleholm.”

”Okej, misstänker du något brott?”

”Så är det nog med tanke på förloppet. Vi har spärrat av ett område runt bilen.”

”Är elden släckt nu då?”

”Ja, och det är därför jag ringer dig. Jag tänkte att vi behöver tekniker för att säkra eventuella spår och bevis.”

Billgren satte sig upp i sängen och sneglade mot klockradion som stod på nattygsbordet. Hans hustru rörde försiktigt på sig bredvid honom i den stora dubbelsängen.

”Du, det är bara ett par timmar tills ordinarie personal på tekniska roteln börjar. Du får sätta ett par konstaplar på att bevaka platsen tills teknikerna kommer i tjänst. De som har juren i natt har varit igång flera timmar och behöver få vila.”

”Det löser vi.”

”Dessutom misstänker jag att bilen fortfarande är varm och den måste hinna svalna innan vi kan skicka in teknikerna.”

”Det har du ju rätt i. Ser du till att de kommer så fort som möjligt när de börjar då?”

”Självklart”, svarade Billgren och tryckte av samtalet.

Inom tre minuter sov han igen, lyckligt ovetande om vad teknikerna så småningom skulle hitta.